

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

VI. Turpes Lutheri Prophetastri picturae, scripta & verba.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

hoc sacrificium scholasticis suisque auditoribus, Witebergæ publice combussit. pronuntiatis inter alia his verbis: *Quoniam tu conturbasti Sanctum Dominum, ideo te conturbet ignis æternus.* Facti huius decretum iv. Operum ipsius Tomo insertum legitur. Neque unquam postea ullam animus ipsius quietem habuit. *Inuadamus* (exclamabat homo ille omnis humanitatis expertus, (a) *Inuadamus omnibus quibus possumus armis filium perditionis, Pontifices, Cardinales, ac totam hanc senenam Romanam: laeuemus in sanguine ipsorum manus nostras.* Ecce quomodo Sathanas tam lingua eius quam penna ad summam crudelitatem abusus sit. Hæc enim ipsa verba gladiatoris suis libellis non vna lingua editis ac circummissis, inferere non dubitauit. Sed quid dicit, *Luthere?* An S. Apostolus Paulus hoc modo gentiles tractauit? An sic ille cum ijs quos ad Iesu Christi cognitionem adducere cupiebat, loquutus est? *Qua desursum est sapientia,* inquit D. Iacobus, (b) *puāca est, pacifica, modesta: ac scientia filiorum superbiæ turgida est, arrogans, minax.* Non igitur diuinæ domus zelo, sed Papæ odio impulsus fuit Lutherus, vt ipse in epistolis suis testatur, vbi dicit, *se non lesse CHRISTI amore, sed Pontificis odio, cui igne & sanguine bellum denunciat: um velit, certamen hoc suscepisse: valdeque sibi molestum esse quod multo plus mali facere iam ipsi non possit.* Qui Lipsiensi disputationi interfuerunt multa incredibilis insolentiæ adeoque furoris plena verba ex ore eius profecta annotarunt. Admonitus enim vt modestius ageret, si quidem Dei verbum non nisi cum modestia & spiritus lenitate tractandum esset: *Ego, aiebat, longe alia scribam, si Romana Sedi hæc displicere intellexero.* Et in præfatione libri De captiuitate Babylonica, *Dum illi, inquit, de mea aliqua hæresi triumphabunt, ego aliam nouam procudam.* Nihil tum ille frequentius quam Antichristum in ore habebat (c) & vt simplices deciperet, primitiuæ Ecclesiæ simplicitatem demonstrabat: quæ opulenta tum paupertate & sublimi humilitate felix, ad eam, vti ab Esaiã vate prædictum fuerat, magnitudinem postea petuenire debuit, quam post redditam ei pacem & Imperatores Regesque ad fidem conuersos, ei obtigisse videmus & admiramur. Et sicut ab vna parte Lutherus nascentis Ecclesiæ paupertatem; ita ab altera morientis (sic enim aiebat) pompam & maiestatem graphice describebat: *eam exemplo Pelagianorum (d) pestilentia cathedram appallans; item Babylonem, cuius in Apocalypsi fit mentio, Sanctorum interfectorum, & sathanæ*

sedem: quasi eadem esset Roma quæ tempore Neronis & Diocletiani olim fuit. Atqui inter Romanam paganam & Christianam, vel potius inter Romanam & Ecclesiam, vt facit Hieronymus, diligenter distinguendum est. Illatur merito adultera & meretrix audijs; postea vero à SS. Patribus Ciuitas sancta, Sedes pietatis, & omnium Ecclesiarum totius Mundi mater fuit appellata. Tempora scilicet distinguenda sunt, nec quod de primis sæculis dictum est, ad posteriora est trahendum. Roma gentilis domicilium fuit Sathanæ, & thronus eorum qui tam Apostolos quam multa martyrum millia morti tradiderunt: at eadem iam est Ecclesiæ Dei Sedes, in qua Apostolorum seder successor. Qui sedem hanc occupat, non cum Ioue imperium partitus est, nec velut alter Briareus, dei cto Ioue, seipsum intrusit. Qua vos fronte, ò perditimendaciorum parentis filij, eiusmodi sententiam contra eum pronuciare audetis, qui Sedem suam numquam tam alte versus cælos eleuatam esse cogitat, vt obliuiscatur terram à se pedibus contingi? qui licet Dei in terris sit Vicarius, hominem tamen. & quidem è terra & luto formatum in Dei conspectu se esse meminit; nec tam D. Petri quam peccatoris successorem, adeoque seipsum peccatorem esse nouit.

VI. Non sine causa reprehensione dignus fore mihi videor, si huius monachi fatuitates vel furias potius hoc loco recenscam, quas ipse Sleidanus celare non potuit: quæ si ipso forte dignæ sunt, dignæ tamen non sunt quæ à me describantur. Quoniam tamen noui hi Deuotiones; meliores Mundi, si dijs placet, restauratores, & Ecclesiæ repurgatores, ipsi à nouo hoc Apostolo doctrinam suam (quamuis ea iam immane quantum ab ea quæ olim fuit distet) accepisse se gloriantur: non abs te fuerit noui huius Euangelistæ ingenium & mores cum primis Christianæ fidei architectis & fundatoribus conferre. Sicut vero Simonidis calcei distortos ipsius pedes arguebant: sic hominis huius scripta animum eius nobis indicant & depingunt. E sacco frustra tu aliud depromerententes, quam quod in eo reconditum est. Eo quemadmodum in priscis illis Doctoribus humilitas, mansuetudo, benignitas, continentia & pietas

a Epist. contra Siluest. b epist. cap. 3. c Vide epist. ad Argent. Cochle, Lindan, Emser. d Aug. lib. 2. cap. 5. cont. Peti.

tas mirabiliter eluxerunt; ita in hoc homine nihil nisi superbia, furor, crudelitas, incontinentia, maledicentia & impietas notari potest. Vt vero Apellis manum vna linea prodidit: ita ex vno & altero dictorio ingenium & mores huius hominis, & ex vnguibus, quod dicitur, leonem facile agnosceremus. In libello quem ille pro strenua ad sacrum Cardinalium miserat collegium, a minis contra sanctissimam Sedem exorsus, post multas effutitas ineptias sic tandem concludit, vt dicat, *se Papaminas & Bullam nepotum quidem facere; eosque qui obminas moriantur, ventris crepibus esse sepeliendos.* Orarum Lutheranae modestiae exemplum ac testimonium? Quam longe ab hac scurrilitate etiam ipsi Ethnici abfuerunt, qui nec ambiguis verbis opinionem aliquam turpitudinis habentibus vti voluerunt! Monitus vero à discipulis, & inprimis à Philippo Melanchthone, vt maiori vteretur modestia ac ratione, respondit: *Velle se pro tali haberi, velle maledicentia, conuicijs & opprobrijs contra Papi- stas reseruum videri. Immo pulcrum sibi & gloriosum ducere, si vsque ad vltimam execrationibus & iniurijs contra surciferos istos sese exercere possit: & cuius eos aquam ex pumice quam vel vnum bonum verbum ex ore ipsius expressuros.* O impudentem audaciam! omnino mali, Lernam atque abyssum! inquit Euripides. Porcus hic in Aethiopi Augia saginatus nihil fere nisi sordidum ac stercoreum aut in ore habebat aut chartis illinebat, tanta foeditate vt vel sola auditione aures, & lectione oculi conscelerentur: vt inde *Propheta stercoreus* passim appellatus sit. In eum est Andreae Deliciani hoc Epigramma:

*Stercora dum pra se ducit quaecumque Lutherus,
Ores, spurciloquo nil nisi stercurus habet;
Num. rogo, Stercorei dices hunc esse Prophetam?
Qualia verba viri, talis & ipse vir est.*

Hoc encomium Luthero verissime competere luce meridiana clarius perspiciet qui eius operum Tomos perlegeret, quorum tamen, hanc ob causam legendorum, operam lucris fecit praclare M. Conradus Andreae, seu P. Conradus Vetter è Soc. Iesu, qui ex vniuersis operibus Lutheri collegit flosculos dictorum eius, redegitque in locos communes seu Titulos istos: 1. Innocens. 2. Humilis. 3. Verax. 4. Christianus. 5. Deuotus. 6. Fidelis. 7. Angelicus. 8. Biblius. 9. Grauis. 10. Castus. 11. Sobrius. 12. Cygnæus, vel porcinus. 14. Veraquista. 13. Pacificus. 15. Mundus. 16. Mansuetus. 17. Iurista. sub quibus titulis ipsa Lutheri verba ex eius operibus ita digesta sunt, vt sub solo 15. titulo, 311. loca

impurissime olentium & scurrilium verborum ex scripta sit reperire.

Nec contentus tam scurrilibus conuicijs & atrocibus iniurijs scripta sua infercire, etiam scalprum & penicillum adhibuit. Sicut enim Leopardus omnium animalium homini infestissimus, vbi ipsum hominem nancisci non potest, imaginem eius sibi obiectam inuadit, & articulatim dilaniat: sic Lutherus furijs & intemperijs actus, Leonis PP. imaginem centum modis à se depictam misere habuit & depexuit. Iam ad instar cornuti diaboli, iam sub forma asini Mida habentis auriculas, iam serpentis aperta in gluuie & faucibus minantis figura, Magno numero passim eiusmodi tabulae Papae figurae pictae & sculptae visebantur, non solum ineptae & ridiculae, verum etiam ignominiosae, adeoque profligatissimi hominis Chirophanis picturis turpiore presscommatis & dictorijs adiectis non tam Theologo quam effroni nebulone dignis. Has ille plerumque librorum suorum frontispicijs praefigere solebat, vt Sleidanus non sine voluptate quadam recitat: qui Scrophae & Asini picturam à Luthero editam repraesentat, eaque occasione Prophetam illum appellat, additae tabulae eiusmodi inscriptione: *Lutherus Prophetico spiritu donatus.* Nec dissimulat tamen eundem propterea à multis fuisse reprehensum. Nec vero libri tantum & Musae eiusmodi emblematis depicta passim videre erat, verum etiam maius Torgauiensis arcis, vbi Saxoniae Duces commorari fere solent, conaculum miram è Lutheri cerebro effusam ac depictam Iesu Christi & Papae Antithesin ostendebat. *Depicturis eiusmodi, loquens Sleidanus, ait eas à multis fuisse reprehensas, quasi parum ipso dignas. Sed illum suas habuisse rationes; ac longius prospicere eum vulgo existimatum. Et in libris eius multa de magnis vobis exstare vaticinia, quorum nonnulla iam impleta, alia adhuc in Dei sint manu.* Idem hoc loco Sleidano accidit quod remigantibus accidere solet, quò nauis agatur nihil prospicientibus. Excusando enim pseudoprophetae suum, non modo ipsum, verum se quoque reum, & ipsius stultitiae participem facit, chirurgi illius apud Iuuenalem exemplo, foedum & putidum vlcus fetico emplastro tegere ac celare conantis. Sed vbi vaticinia illa vel prophetiae sunt, quae hic Lutheri paranymphus nos celat? Restat ergo vt dicamus Mithiam aliquam fabulam illum narrare & depingere nobis voluisse?

QVO;